

VENDIM
Nr.33, datë 22.7.2011

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese,
Vladimir Kristo	Anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Petrit Plloçi	Anëtar i “ “
Sokol Sadushi	Anëtar i “ “
Admir Thanza	Anëtar i “ “
Altina Xhoxhaj	Anëtare e “ “
Sokol Berberi	Anëtar i “ “

me sekretare Blerina Çinari, në datë 25.1.2011 mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.42/27 Akti, që i përket:

KËRKUES: Enver Boriçi, përfaqësuar nga avokat Vladimir Meçi me prokurë.

SUBJEKT I INTERESUAR: Prokuroria e Përgjithshme, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi, si i papajtueshëm me Kushtetutën i vendimit nr.311, datë 12.3.2010 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë; vendimit nr.14, datë 20.3.2008 i Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda dhe i vendimit nr.61, datë 26.12.2007 i Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda.

BAZA LIGJORE: Nenet 42/1, 131/f, 134/g të Kushtetutës së Republikës të Shqipërisë; neni 6 i Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Sokol Berberin, përfaqësuesin e kërkuesit Enver Boriçi që kërkoi pranimin e kërkesës dhe pasi diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Në datë 26.12.2007, me vendimin nr. 61, Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda ka vendosur deklarinimin fajtor të kërkuesit Enver Boriçi për kryerjen e veprave penale të pjesëmarrjes në organizatë kriminale; të shkatërrimit të pronës me zjarr, të dhunimit të varreve dhe përfundimisht e ka dënuar kërkuesin me 12 vjet burgim.

2. Gjykata e Apelit për Krime të Rënda, me vendimin nr. 14, datë 20.03.2008, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të Gjykatës së Shkallës së Parë për sa i takon veprave penale të pjesëmarrjes në organizatë kriminale dhe të shkatërrimit të pronës me zjarr, dhe ka vendosur prishjen e vendimit për veprën penale të dhunimit të varreve dhe në përfundim e ka dënuar kërkuesin me 10 vjet burgim.

3. Në datë 12.3.2010 me vendimin nr. 311, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur nga kërkuesi ndaj vendimit nr.14 datë 20.3.2008 të Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda, duke e lënë këtë vendim në fuqi.

4. Në datë 21.07.2010, kërkuesi i është drejtuar me kërkesë Gjykatës Kushtetuese me pretendimin se gjykimi i zhvilluar ndaj kërkuesit është karakterizuar nga shkelje të rënda ligjore dhe të parimeve kushtetuese që e bëjnë procesin të parregullt. Më konkretisht, kërkuesi parashtroi:

4.1 Është shkelur parimi i paanshmërisë së gjykatës në gjykimin e çështjes: Në gjykimin

në apel, në përbërje të trupit gjykues ka marrë pjesë një gjyqtare e cila nuk duhet ta gjykonte çështjen (Gjyqtarja S. D.). Kjo gjyqtare ka marrë pjesë në gjykimin e E.C. i akuzuar për pjesëmarrje në të njëjtën organizatë kriminale për të cilën është akuzuar më pas edhe kërkuesi. Gjyqtarja S.D. në gjykimin ndaj kërkuesit ka përdorur si provë një vendim të dhënë (vendimin kundër E.C.) nga vetë ajo për akuzën e pjesëmarrjes në organizatë kriminale. Në të njëjta kushte papajtueshmërie ka qenë edhe gjyqtari F. P. në shkallë të parë, pasi ai ka marrë pjesë në një gjykim tjetër me objekt sekuestrimin e pasurive të vëna në kuadër të organizatës kriminale të A.B. Kërkuesi është deklaruar fajtor si pjesëmarrës dhe anëtar i kësaj organizate. Këtë pretendim kërkuesi e ka paraqitur në gjykimin në apel, pasi në këtë gjykim u pranuan si prova aktet që lidhen me sekuestrimin e pasurive gjykim i gjykuar nga gjyqtari F. P. Edhe gjyqtari A. L. është në të njëjtat pozita si gjyqtari F. P., pasi ai ka gjykuar në apel çështjen që ka të bëjë me sekuestron e pasurisë më lart duke lënë në fuqi vendimin e gjyqtarit F. P.

4.2 Gjykatat e Shkallës së Parë dhe ajo e Apelit për Krime të Rënda i janë referuar dëshmisë së dhënë nga dëshmitari M.H., dëshmitar, i cili nuk ka detyrimin për të dëshmuar, pasi ai është kushëri i afërt i njërit prej të bashkëpandehurve. Kjo bie në kundërshtim me nenin 158 shkronja “a” të Kodit të Procedurës Penale (KPP). Prandaj dëshmia e M.H. është e pavlefshme dhe për rrjedhojë nuk mund të shërbente si provë për të arsyetuar vendimet e dhëna nga dy gjykatat ndaj kërkuesit.

4.3 Është cenuar parimi i mosgjykimit dy herë për të njëjtën vepër. Me vendimin penal nr.289, datë 21.12.2001, Gjykata e Apelit Durrës ka vendosur pushimin e gjykimit për akuzën e krijimit dhe pjesëmarrjen e kërkuesit në një bandë të armatosur, pasi nuk vërtetohet fajësia. Ndryshimet që i janë bërë Kodit Penal me ligjin nr. 9275, datë 16.9.2004 dhe me ligjin nr.9686, datë 26.2.2007 pothuaj nuk e prekin fare përkufizimin lidhur me bandën e armatosur dhe organizatën kriminale (neni 28).

4.4 Fillimi i çështjes ndaj kërkuesit është bërë në kundërshtim me dispozitat e KPP-së dhe hetimi ndaj tij ka vazhduar përtej afateve maksimale (2-vjeçar) të parashikuara në nenin 324 të KPP-së. Edhe Gjykata e Strasburgut e ka pranuar se procesi i rregullt ligjor dhe gjykimi brenda një afati të arsyeshëm shtrihet edhe gjatë fazës së hetimeve paraprake.

4.5 Gjykatat kanë gabuar që e kanë gjetur fajtor kërkuesin për veprën penale të dhunimit të varreve, pasi kjo vepër është parashkruar. Kjo vepër ka ndodhur në vitin 1998. Gjykata e Apelit për Krime të Rënda, megjithëse ka vendosur pushimin e çështjes për kërkuesin, duke pranuar pretendimin për parashkrimin e ndjekjes penale për veprën penale të dhunimit të varreve, nuk ka pushuar ndjekjen penale për akuzat e tjera, të cilat ishin pasojë e ndjekjes penale për veprën e dhunimit të varreve.

II

A. Për legjitimitimin e kërkuesit

5. Gjykata Kushtetuese (Gjykata) çmon se kërkuesi legjitimohet *ratione personae*, pasi pretendimet e tij përfshihen në rregullimin kushtetues të neneve 131/f dhe 134/g të Kushtetutës. Gjithashtu, ai legjitimohet *ratione temporis*, pasi kërkesa është paraqitur brenda afatit të parashikuar nga neni 30, pika 2 e ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese”. Lidhur me legjitimitimin *ratione materiae*, Gjykata konstaton se vetëm për dy pretendime, konkretisht pretendimi për cenim të paanshmërisë së gjykatave të Shkallës së Parë dhe të Apelit për Krime të Rënda; dhe pretendimi për cenim të parimit të mosgjykimit dy herë për të njëjtën vepër, kërkuesi ka paraqitur argumente kushtetuese lidhur me cenimin e të drejtës për një proces të rregullt ligjor. Pretendimet e tjera janë haptazi të pambështetura.

B. Për pretendimin për cenim të parimit të paanshmërisë së gjykatave në procesin ndaj kërkuarit

6. Kërkuari pretendon se gjyqtarët F.P. dhe A. L. kanë qenë në kushte papajftueshmërie për të gjykuar përkatësisht në Gjykatën e Shkallës së Parë për Krime të Rënda dhe në Gjykatën e Apelit për Krime të Rënda për shkak se kanë gjykuar një proces tjetër me objekt sekuestrimin e pasurive të vëna në kuadër të organizatës kriminale të A. B. Kërkuari është deklaruar fajtor si pjesëmarrës dhe anëtar i kësaj organizate. Ndërsa pretendimi tjetër lidhet me pjesëmarrjen në gjykim të gjyqtarës S. D., e cila, sipas kërkuarit, ka qenë në kushte papajftueshmërie për shkak se ka gjykuar më parë një çështje që lidhet me anëtarë të tjerë të së njëjtës organizate kriminale, arsye për të cilat gjyqtarët M. B. dhe Dh. L. hoqën dorë nga gjykimi ndaj kërkuarit. Pra, sipas kërkuarit, e drejta e kërkuarit për një proces të rregullt ligjor është cenuar për shkak të cenimit të parimit të paanshmërisë së gjykatës.

7. Gjykata ka sqaruar në disa raste kuptimin e standardit kushtetues të paanshmërisë së gjykatës, sipas parashikimit të nenit 42, paragrafi 2 të Kushtetutës. Ky nen shprehet se: “Kushtet, për mbrojtjen e të drejtave, lirive dhe të interesave të tij kushtetues dhe ligjorë ... ka të drejtën e një gjykimi të drejtë ... nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme e caktuar me ligj”. E drejta për t’u gjykuar përpara një gjykate kompetente, të pavarur dhe të paanshme të caktuar me ligj kërkon që drejtësia jo vetëm duhet të bëhet, por ajo gjithashtu duhet të shikohet që bëhet (*Shih vendimet nr.4, datë 25.2.2009; nr.23, datë 23.7.2009 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata ka theksuar se parimi i paanshmërisë ka në vetvete elementin e vet subjektiv, i cili lidhet ngushtë me bindjen e brendshme që krijon gjyqtari për zgjidhjen e çështjes në gjykim, si dhe elementin objektiv, me të cilin kuptohet dhënia e garancive të nevojshme për gjykim të paanshëm nga vetë gjykata, përmes mënjanimet prej saj të çdo dyshimi të përligjur në këtë drejtim. Ndër të tjera, gjykata duhet të marrë parasysh veçanërisht problemin e përbërjes së trupit gjykues, në mënyrë që të mënjanohej nga gjykimi i çështjes gjyqtarët që nuk kanë garancitë e kërkuara për paanshmëri në kuptimin objektiv. Në shtetin e së drejtës, kjo kërkesë merr rëndësi të veçantë në funksion të besimit në dhënien e drejtësisë që duhet të krijojnë në çdo rast në shoqërinë demokratike jo vetëm palët në gjykim, por çdo qytetar (*Shih vendimin nr.12, datë 13.4.2007 të Gjykatës Kushtetuese*). Paragjykimi i mundshëm për paanshmërinë e gjyqtarit mund të ngrihet edhe në hipotezën kur gjyqtari është shprehur në një procedim tjetër me një vlerësim që ka të bëjë me përmbajtjen e të njëjtit fakt, në lidhje me të njëjtin subjekt (*Shih vendimin nr.4, datë 25.2.2009 të Gjykatës Kushtetuese*).

8. Gjykata vëren se edhe Gjykata Europiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ) ka evidentuar standarde të ngjashme për paanshmërinë e gjyqtarit/gjykatës në përputhje me garancitë e nenit 6/1 të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut (KEDNJ). Sipas GJEDNJ-së, ekzistenca e paanshmërisë për qëllimet e nenit 6/1 duhet të përcaktohet sipas një testi subjektiv, që do të thotë në bazë të bindjes së brendshme të një gjyqtari në një çështje të caktuar dhe sipas një testi objektiv, që do të thotë të vlerësohet nëse gjyqtari ofron garanci të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim legjitim në lidhje me anshmërinë e tij/saj (*shih çështjen Fey kundër Austrisë, 24 shkurt 1993*).

9. Lidhur me testin subjektiv, paanshmëria personale e gjyqtarit duhet të prezumohet deri sa të provohet e kundërta (*shih edhe Hauschildt kundër Danimarkës, 24 maj 1989, § 47, Series A no. 154*). Thjesht fakti që një gjyqtar ka prapësuar të gjitha ose shumicën e pretendimeve të një kërkuari nuk përbën një provë të tillë (*shih Fatullayev kundër Azerbaixhanit, 22 prill 2010*).

10. Sipas testit objektiv, duhet përcaktuar nëse, pavarësisht sjelljes personale të gjyqtarit, ka fakte të vërtetueshme, të cilat mund të ngrenë dyshime lidhur me paanshmërinë e tij/saj. Në këtë drejtim edhe dukja mund të ketë një farë rëndësie. Ajo që është e rëndësishme është besimi që publiku, dhe mbi të gjitha i akuzuari, duhet të kenë te gjykatat në një shoqëri demokratike. Kjo nënkupton që në vendimmarrje, nëse ka një arsye legjitime se një gjyqtar i caktuar nuk është i

paanshëm, këndvështrimi i të akuzuarit është i rëndësishëm, por nuk është vendimtar. Ajo që është vendimtare është nëse kjo frikë mund të konsiderohet se është objektivist e justifikueshme (shih çështjen Fey, § 30; çështjen Fatullayev, supra).

11. Në çështjen objekt shqyrtimi, Gjykata vëren se për pjesëmarrjen e gjyqtarëve F. P. dhe A. L., i vetmi argument që jep kërkuesi në cenim të parimit të paanshmërisë është pjesëmarrja në gjykim e këtyre dy gjyqtarëve, përkatësisht në shkallë të parë dhe në apel, në procesin me objekt sekuestrimin e pasurive të organizatës kriminale, ku është gjetur se bën pjesë me vendim penal të formës së prerë edhe kërkuesi. Për këtë argument, GJEDNJ-ja vlerëson se natyra e përgjegjësisë sipas legjislacionit civil është e ndryshme nga ajo e legjislacionit penal, pasi standarde të ndryshme të të provuarit zbatohen në çështje civile dhe penale; se një dënim penal nuk përjashton gjetjen e një përgjegjësie civile që lind nga të njëjtat fakte dhe se në të kundërt, ekzistenca e përgjegjësisë civile nuk sjell nevojshmërisht një vendim fajësie sipas ligjit penal, në lidhje me të njëjtat veprime të të pandehurit. Një situatë në të cilën i njëjti gjyqtar shqyrton si çështjen e përgjegjësisë civile, edhe të asaj penale të lindura nga të njëjtat fakte, nuk prek domosdoshmërisht paanshmërinë e gjyqtarit. Megjithatë, nëse frika e të akuzuarit për mungesën e paanshmërisë së gjyqtarit mund të konsiderohet si objektivist e justifikueshme, kjo varet nga tiparet e veçanta të secilit rast. Thjesht fakti që një gjyqtar është përfshirë edhe në vendimet që lidhen me paraburgimin (masat e sigurisë) për çështjen, nuk mund të justifikojë në vetvete frikën për paanshmërinë e tij/saj (shih çështjen Hauschildt kundër Danimarkës, 24 maj 1989, p. 22, 49 § 50). Vetëm rrethanat e veçanta mund të çojnë në një përfundim tjetër. Në këtë drejtim, kanë rëndësi shtrirja dhe natyra e masave të sigurisë që ka marrë gjyqtari (shih çështjen Fey p.12 § 30; çështjen Ekeberg dhe të tjerë kundër Norvegjisë, 31 korrik 2007). Pyetjet që një gjyqtar duhet t'i përgjigjet kur merr vendime që lidhen me masën e sigurisë nuk janë të njëjta me ato që janë vendimtare kur merret vendimi përfundimtar i fajësisë. Dyshimi dhe fajësia nuk trajtohen sikur të jenë e njëjta gjë (shih p.sh., çështjen Lutz të 25 gushtit 1987, p. 62; çështjen Hauschildt).

12. Gjykata, bazuar në standardet e mësipërme, çmon se gjyqtarët F.P. dhe A.L. e kanë gjykuar çështjen e sekuestrimit të pasurisë së organizatës së A. B. në kuadrin e një procedimi parandalues lidhur me pasurinë, sipas ligjit nr.9284, datë 30.9.2004, bazuar në dyshimin dhe prezumimin për zotërimin e prejardhjen e paligjshme të pasurisë për shkak e në lidhje me këtë veprimtari kriminale. Përveç kësaj, kërkuesi nuk paraqet në kërkesë asnjë argument për rrethana objektive dhe subjektive, të cilat do të çonin në anësinë e dy gjyqtarëve në fjalë lidhur me vlerësimin e veprave penale për të cilat është gjykuar kërkuesi. Për më tepër, siç rezultoi edhe nga vendimet përkatëse gjyqësore për sekuestrimin e pasurisë, gjyqtarët F. P. dhe A. L. nuk shprehen në asnjë moment për ndonjë fakt që lidhet me kërkuesin dhe vlerësimin e veprimeve ose mosveprimeve në kundërshtim me ligjin për masat parandaluese, të marra ndaj pasurisë së organizatës kriminale.

13. Për sa më sipër, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuesit për cenimin e parimit të paanshmërisë për shkak të pjesëmarrjes së gjyqtarët F. P. dhe A. L. përkatësisht në Gjykatën e Shkallës së Parë për Krimet e Rënda dhe në Gjykatën e Apelit për Krime të Rënda, si dhe në gjykimet me objekt sekuestrimin e pasurive të vëna në kuadër të organizatës kriminale të A. B. është i pambështetur.

14. Lidhur me argumentin e dytë për cenimin e parimit të paanshmërisë, Gjykata vëren se gjyqtarja S. D. ka gjykuar si anëtare e trupit gjykues në Gjykatën e Apelit për Krimet e Rënda disa anëtarë të organizatës kriminale në fjalë, dhe ka marrë vendimin nr.20, datë 5.4.2007. Ky vendim paraqitet si shkak objektiv nga kërkuesi për të provuar anësinë e gjyqtarës në fjalë në procesin ndaj tij.

15. Gjykata vlerëson se duhet përcaktuar nëse, pavarësisht sjelljes personale të gjyqtarës S.D., ka fakte të vërtetueshme, të cilat mund të ngrenë dyshime lidhur me paanshmërinë e saj. Gjithashtu, Gjykata nisat nga premisa se, nëse ka një arsye legjitime që një gjyqtar i caktuar nuk është i paanshëm, këndvështrimi i të akuzuarit është i rëndësishëm, por nuk është vendimtar. Ajo

që është vendimtare është nëse kjo frikë mund të konsiderohet se është objektivisht e justifikueshme.

16. Nga vendimi nr.20, datë 5.4.2007, gjyqtarja, si anëtare e trupit gjykues nuk shpreh asnjë vlerësim që ka të bëjë me përmbajtjen e fakteve e rrethanave që lidhen me pjesëmarrjen e kërkuesit në organizatën kriminale, ku u gjetën si pjesëmarrës të gjykuarit në procesin penal që lidhet me këtë vendim të Gjykatës së Apelit për Krimet e Rënda (vendimi nr.20). Vlerësimi i akuzës ndaj kërkuesit është bërë në procesin penal kundër tij me vendimet objekt shqyrtimi kushtetues të Gjykatave të Shkallës së Parë për Krimet e Rënda dhe të Apelit për Krime të Rënda. Gjykata e Apelit i referohet vendimit nr.20 datë 5.4.2007 si vendim që ka marrë formë të prerë në kontekstin e nenit 193/5 të KPP-së duke e vlerësuar këtë vendim si provë për ekzistencën e bashkëpunimit në formën më të lartë të tij, në atë të organizatës kriminale, mes të bashkëpandehurve D. V., E. C., M.C. e P. L. për veprat penale për të cilat ata janë gjykuar. Por ky vendim gjyqësor nuk shprehet për veprën e penale të vënies zjarr të banesës së SH. H. Në vendimin nr.20, datë 5.4.2007 dhe procesin për arritjen e tij, sa i takon pjesëmarrjes në të njëjtën organizatë kriminale të kërkuesit, gjyqtarja apo trupi gjykues nuk disponon në asnjë vend apo rresht për fakte apo rrethana që lidhen me kërkuesin Enver Boriçi, si pjesëmarrës në këtë organizatë. Vlerësimi i veprimtarisë penale dhe i akuzave në ngarkim të kërkuesit janë bërë vetëm në procesin kundër tij dhe vendimeve objekt shqyrtimi.

17. Për sa më sipër, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuesit për cenimin e parimit të paanshmërisë për shkak të pjesëmarrjes në gjykim të gjyqtarës S. D., e cila sipas kërkuesit, ka qenë në kushte papajtueshmërie për shkak se ka gjykuar më parë një çështje që lidhet me anëtarë të tjerë të së njëjtës organizatë kriminale, është i pambështetur.

C. Për pretendimin për shkelje të parimit ‘ne bis in idem’

18. Kërkuesi pretendon se është cenuar parimi i mosgjykimit dy herë për të njëjtën vepër. Me vendimin penal nr.289, datë 21.12.2001 të Gjykatës së Apelit Durrës, për kërkuesin vendoset pushimi i gjykimit për akuzën e krijimit dhe pjesëmarrjen në një bandë të armatosur pasi nuk vërtetohet fajësia. Sipas kërkuesit, ndryshimet që i janë bërë Kodit Penal me ligjin nr.9275, datë 16.9.2004 dhe me ligjin nr.9686 datë 26.2.2007 pothuaj nuk e prekin fare përkufizimin lidhur me bandën e armatosur dhe organizatën kriminale (neni 28), pasi janë e njëjta gjë.

19. Gjykata është shprehur se parimi i mosgjykimit dy herë për të njëjtën vepër (*ne bis in idem*) është njohur si një prej të drejtave të njeriut të mbrojtura nga Kushtetuta dhe një nga instrumentet kryesore juridike të brendshme e ndërkombëtare, që rregullojnë marrëdhëniet në fushën penale, si dhe përgjegjësinë për kundërvajtje. Sipas këtij parimi, askush nuk mund të ndiqet ose të dënohet penalisht për një vepër penale për të cilën është shpallur më parë i pafajshëm ose është dënuar me një vendim gjyqësor përfundimtar (*shih vendimin nr.10, datë 2.4.2009 të Gjykatës Kushtetuese*). Ideja e parimit *ne bis in idem* nuk qëndron tek zbatimi dy a më shumë herë i të njëjtës normë penale, por te mosgjykimi e mosdënimi përsëri i subjektit për të njëjtën vepër penale, për të cilën ai është dënuar më parë me një vendim të formës së prerë nga një gjykatë e caktuar me ligj (vendimi nr.5, datë 8.3.2005 i Gjykatës Kushtetuese). Kriteri “e njëjta vepër” i referohet të njëjtit veprim, sjellje, fakt, vepër penale dhe kualifikim ligjor të tyre, të cilat formojnë bazën e kësaj vepre dhe për të cilin personi është dënuar apo liruar. Nëse gjenden elemente të njëjta, parimi *ne bis in idem* ndalon çdo dënim tjetër ose procedim të mëtejshëm (vendimi nr.5, datë 8.3.2005 i Gjykatës Kushtetuese).

20. Në çështjen në shqyrtim, me vendimet objekt kontrolli kushtetues, kërkuesi është gjetur fajtor nga Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda dhe Gjykata e Apelit për Krime të Rënda, ndër të tjera për veprën penale të pjesëmarrjes në organizatë kriminale, dhe jo në bandë të armatosur, sipas parashikimeve të nenit 333/2 dhe 334 të Kodit Penal (KP). Gjykata vëren se me vendimin nr.289 datë 21.12.2001, Gjykata e Apelit Durrës ka vendosur pushimin e gjykimit për të kërkuesin Enver Boriçi për akuzën e krijimit dhe pjesëmarrjes në bandë të armatosur parashikuar nga neni 333 i KP-së pasi nuk provohet fajësia. Çështja që shtrohet nga kërkuesi është nëse vepra penale “pjesëmarrja në bandë kriminale” dhe “pjesëmarrja në organizatë kriminale” janë e njëjta

vepër apo janë vepra të ndryshme.

21. Gjykata vëren se në kohën kur është gjykuar kërkuesi për akuzën e pjesëmarrjes në bandë të armatosur, KP-ja bënte dallim ndërmjet pjesëmarrjes në bandë të armatosur dhe në organizatë kriminale. Neni 28 i KP-së të mëparshëm i zbatuar nga Gjykata e Apelit Durrës parashikonte se “banda e armatosur dhe organizata kriminale përfaqësojnë forma të bashkëpunimit të veçantë, të cilat dallojnë nga njëra-tjetra jo vetëm nga numri i pjesëmarrësve, por edhe nga shkalla e organizimit dhe e qëndrueshmërisë së tyre për kryerjen e një numri veprash penale”. Ligji nr.9275, datë 16.9.2004 e ndryshoi nenin 28 duke bërë përsëri dallimin ndërmjet organizatës kriminale dhe bandës kriminale, por duke qartësuar dallimet ndërmjet këtyre formave të bashkëpunimit kriminal. Kështu, sipas nenit 28 të ndryshuar, “Organizata kriminale është forma më e lartë e bashkëpunimit në të cilën bëjnë pjesë tre ose më shumë persona që dallohet nga shkalla e veçantë e organizimit, strukturimit, qëndrueshmërisë, kohëzgjatjes, si dhe nga qëllimi për kryerjen e një a më shumë veprave penale, për të realizuar përfitime materiale dhe jo materiale (neni 28/1). Ndërsa banda e armatosur është një formë e veçantë bashkëpunimi që, duke zotëruar armë, municione luftarake dhe mjete të tjera të nevojshme, synon kryerjen e veprave penale, të parashikuara në krerët V, VI, e VII të këtij kodi (neni 28/3). Neni 333 i pjesës së posaçme të KP-së i referohet pjesëmarrjes në organizatë kriminale. Në bazë të këtij neni është dënuar edhe kërkuesi. Pra, ndryshe nga sa shprehet kërkuesi në kërkesë, pjesëmarrja në organizatë kriminale dhe pjesëmarrja në bandë kriminale janë vepra të ndryshme penale.

22. Në vijim të gjithë këtyre parashikimeve të KP-së, Gjykata çmon se parimi *ne bis in idem* nuk është shkelur, pasi edhe nëse vendimi i Gjykatës së Apelit Durrës do të lexohej si vendim pafajësie për pjesëmarrje në bandë të armatosur, vendimi i Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda (vendimi i formës së prerë) lidhet me një vepër tjetër penale, që është pjesëmarrja në një organizatë kriminale, dallim i qartësuar nga neni 28 i Kodit Penal.

23. Për këto arsye, Gjykata çmon se edhe pretendimi i kërkuesit për cenimin e parimit të mosgjykimit dy herë për të njëjtën vepër është i pambështetur.

PËR KËTO ARSYE:

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131/f të Kushtetutës dhe nenit 72 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Bashkim Dedja (kryetar), Xhezair Zaganjori, Petrit Plloçi, Sokol Sadushi, Admir Thanza, Sokol Berberi, Altina Xhoxhaj
Anëtar pjesërisht kundër: Vladimir Kristo